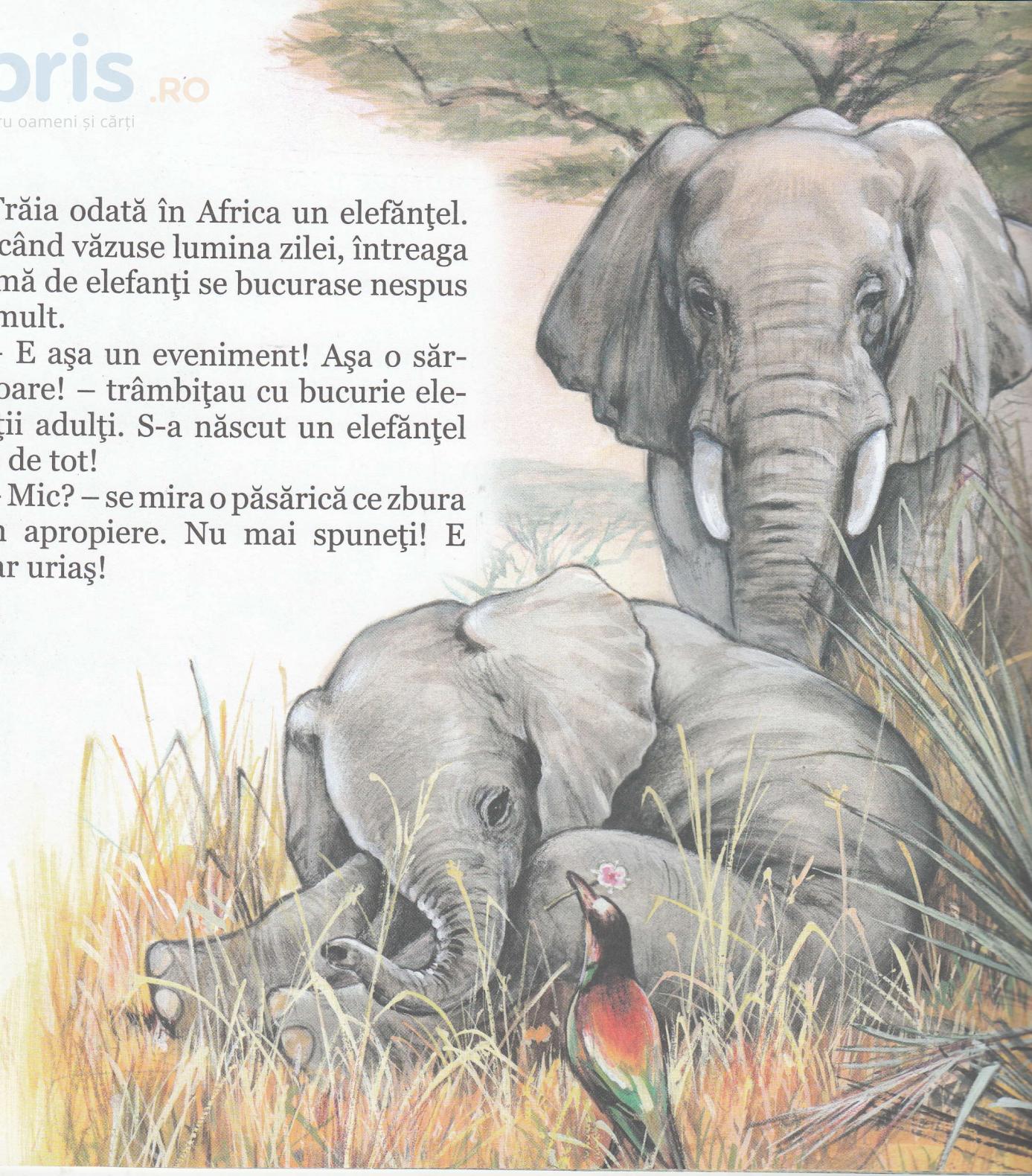

Trăia odată în Africa un elefăntel. De când văzuse lumina zilei, întreaga turmă de elefanți se bucurase nespus de mult.

– E aşa un eveniment! Aşa o sărbătoare! – trâmbițau cu bucurie elefanții adulți. S-a născut un elefăntel mic de tot!

– Mic? – se mira o păsărică ce zbura prin apropiere. Nu mai spuneți! E chiar uriaș!

Eu chiar sunt uriaș? – șoptea elefăntelul uitându-se la mama lui, căreia nu-i ajungea nici până la burtă. Nu, eu sunt mi-i-ic.

– Nu-i nimic, vei crește și tu mare, trebuie doar să bei lapte, îl mângâia mama gingaș cu trompa ei lungă și îi zâmbea.

– Îmi vor crește și colții? – întrebă nerăbdător elefăntelul.

– Numaidecât îți vor crește, îi răspunse mama.

– Și voi învăța cum să mă folosesc de tronpă? – se neliniștea elefăntelul.

– Bineînțeles, toate vor veni la vremea lor, îl liniștea mama.

Cel mai mult puiului de elefant îi plăcea să meargă la vadul de la râu. La început s-a cam speriat, când a văzut apa care susura pe sub picioare, dar mama l-a împins ușor din spate.

– Nu-ți fie frică, mergi înainte, i-a șoptit ea.

Peste doar câteva clipe elefăntelul fericit se bălăcea nu numai la mal, dar chiar înota spre locuri mai adânci.

– Eu pot să înot ca un pește! – flutura din urechi elefăntul.
Uitați-vă la mine! Eu înot!

– Într-adevăr înoată, șopteau cu mirare peștișorii. E atât de mare și greu, dar nu se duce la fund.

